

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevăratele mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ, risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea

actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întregă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtaș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. **Smeritu-m-am și m-am mântuit!**

MOȘII DE IARNĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portiță de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas. Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților. Două dintre sămbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecați) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliiilor). Ambele zile poartă în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. Moartea nu este o trecere într-o stare de neîntâlnire, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dărui cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). Potrivit Sfintei Scripturi, după moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtașească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală într-o stare mai bună decât aceea cu care s-a despărțit.

Rugăciunile și pomenirile pentru cei răposați se întrepătrund și cu faptele de milostenie, pe care trebuie să le săvârșim. Biserica este comuniune de iubire, iar în această comuniune sunt cuprinși cei vii și adormiți. Sfânta Scriptură ne arată că „dragostea nu cade niciodată”. *Veșnica pomenire celor adormiți!*

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan – 4 martie

Sfântul Gherasim de la Iordan a trăit în secolul al VII-lea. După ce s-a călugărit, s-a retras în pustiu la Tebaide unde a întemeiat un așezământ monahal, prezent și în zilele noastre. Atât de mult s-a împărtășit de viața dumnezeiască, încât și fiarele sălbatice i se supuneau. Din scrierea vieții sale aflăm că într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, a întâlnit un leu fioros care răgea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin. Sfântul Gherasim îi scoate spinul și din acel moment leul nu-l mai părăsește pe Cuvios, îl urmează pretutindeni, ca un adevărat ucenic. În acel timp, la mănăstire, Părinții aveau un catâr cu ajutorul căruia aduceau apa de la râul Iordan. Cuviosul Gherasim l-a pus pe leu să îl păzească pe catâr. Leul îndeplinea cu bucurie această sarcină. Însă, într-o zi, leul s-a depărtat cam mult de catâr și a adormit. Câțiva negustori, trecând cu o caravană de cămile pe acolo și văzând catârul singur, l-au luat și și-au continuat drumul. Cuviosul Gherasim, văzând că lipsește de la mănăstire catârul și crezând că leul l-a mâncat, i-a spus acestuia: „*lucrul pe care îl făcea catârul îl vei face tu, slujind trebuințele mănăstirii*”. Și leul s-a făcut de îndată ascultător și căra zi de zi apa de la Iordan pentru mănăstire. După o vreme, negustorii s-au întors pe același drum. Și pe când treceau Iordanul, s-au întâlnit cu leul care împlinea lucrul catârului. Negustorii, văzând leul, s-au speriat și au fugit. Leul a luat catârul de frâu și s-a întors la Sfântul Gherasim și cu câteva cămile. Cuviosul Gherasim s-a bucurat de cele petrecute, nu atât pentru că își recuperase catârul, ci mai ales pentru faptul că a cunoscut ca leul nu a mâncat catârul. Cuviosul Gherasim l-a eliberat pe leu de sarcinile pe care le primise. Cu toate acestea leul, deși părăsise mănăstirea, venea o dată pe săptămână la Cuviosul Gherasim, plecându-și capul înaintea lui, ca și cum i s-ar fi închinat. După ce Sfântul Gherasim a trecut la cele veșnice, leul s-a dus la mormântul lui, și, răcnind cu putere, a murit. În așezământul monahal de la Ierihon, Sfântul Gherasim a așezat anumite rânduieli în mănăstire, potrivit cărora cinci zile din săptămână, monahii stăteau în chiliile lor și împloteau coșnițe și presuri din trestie. În tot acest timp, ei nu aveau voie să aprindă focul și se hrăneau doar cu puțină pâine uscată și curmale. Ușa chiliei trebuia să rămână în permanență deschisă, ca oricine ar fi vrut să poată să intre și să ia orice dorește. Sâmbăta și duminica aveau obligația să se adune în biserică la mănăstire. În aceste zile ei aveau masa de obște cu puține legume și puțin vin spre slava lui Dumnezeu. Fiecare monah aducea la picioarele starețului lucrul săvârșit peste săptămână. Sf. Gherasim însuși se conforma acestor rânduieli, fiind exemplu pentru toți.

Să nu te răzvrătești împotriva nici unei judecăți nedrepte care vine asupra ta, nici măcar în sine ta. Acesta este un lucru rău! Iar răul începe de la gândurile rele. Când te răzvrătești pentru ceva, chiar în gând, îți pierzi liniștea și așezarea duhovnicească. Îți împiedici astfel pe Duhul Sfânt să lucreze și-i îngădui diavolului să-ți facă un rău încă și mai mare. Tu totdeauna să te rogi, să rabzi, să iubești și să ierți, alungând din tine orice gând rău. Și Domnul cu Sfânta Iconomia Lui, toate le va așeza în rânduielile.

Să nu te răzvrătești împotriva nici unei judecăți nedrepte care vine asupra ta, nici măcar în sine ta. Acesta este un lucru rău! Iar răul începe de la gândurile rele. Când te răzvrătești pentru ceva, chiar în gând, îți pierzi liniștea și așezarea duhovnicească. Îți împiedici astfel pe Duhul Sfânt să lucreze și-i îngădui diavolului să-ți facă un rău încă și mai mare. Tu totdeauna să te rogi, să rabzi, să iubești și să ierți, alungând din tine orice gând rău. Și Domnul cu Sfânta Iconomia Lui, toate le va așeza în rânduielile.

Să nu te răzvrătești împotriva nici unei judecăți nedrepte care vine asupra ta, nici măcar în sine ta. Acesta este un lucru rău! Iar răul începe de la gândurile rele. Când te răzvrătești pentru ceva, chiar în gând, îți pierzi liniștea și așezarea duhovnicească. Îți împiedici astfel pe Duhul Sfânt să lucreze și-i îngădui diavolului să-ți facă un rău încă și mai mare. Tu totdeauna să te rogi, să rabzi, să iubești și să ierți, alungând din tine orice gând rău. Și Domnul cu Sfânta Iconomia Lui, toate le va așeza în rânduielile.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 6 martie	16:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 8 martie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 9 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	09:00	Sâmbăta morților – Moșii de iarnă
	17:00	Vecernie
Duminică 10 martie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Atitudinea

O mămică tânără avea mereu probleme cu băiețelul ei de patru ani. Copilul era tare neascultător și de aceea părinții îi făceau des observații și chiar îl pedepseau. Odată, mama lui, pe când se aflau în casă, nemaiputând suporta năzbâtiile odraslei sale, i-a zis autoritar: „*Băiatule, du-te și așază-te imediat pe scaunul acela*”. Micuțul, speriat, se supune voinței mamei, se așază pe scaun și îi spune: „*Mami, să știi că de ochii lumii stau pe scaun așa cum mi-ai spus. În sufletul meu să știi că eu stau în picioare*”.

Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă. „*Ce-ai făcut în această situație?*”, a întrebat-o călugărul. „*Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l*”. „*Când ai avut iar probleme, ce-ai mai făcut?*”. „*Același lucru*”, i-a răspuns din nou femeia. „*I-am reproșat și I-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel*”. Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie. „*Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!*”. Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide. „*Părinte, dați-mi toată grămada de chei și aflu eu care-i cea potrivită*”, l-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns: „*Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și sigur vei putea deschide!*”.

Fericirea este mulțumirea

De multe ori ne simțim mai bine când dăruim decât când primim. Ne bucurăm de fericirea celuilalt când primește darul nostru. Măncarea pentru oaspeți, jucăria pentru copil, cadoul pentru prieten... Toate ne aduc nouă bucurie prin mulțumirea pe care o vedem zugrăvită pe fața lor. Odată cu darul tău oferi și iubire, aceasta se transmite implicit. Prin gestul tău arăți blândețe, sensibilitate, tandrețe și căldura sufletului tău. Obiectul dăruit nu este un simplu bun, el vorbește despre tine, asigurându-l pe cel ce l-a primit că-i ești alături, că, la nevoie, ești acolo să-i oferi sprijin. Nimic nu se compară cu fericirea pe care o simți știind că ai făcut ceva folositor pentru aproapele tău, atunci ești cel mai aproape de divinitate. Atunci cooperezi cu Dumnezeu, lași sentimente pozitive să te traverseze, căci Dumnezeu este iubire. Bucuria este și mai mare atunci când vezi atât de mulți oameni înflorind în jurul tău.